

finder det urigtigt, saa kan man dog komme til den Overbevisning, at man bør gjøre det, naar man derved forhindrer, at der sker noget endnu mere Urigtigt, nemlig at man aldeles ikke kommer de Nødsiddende til Hjælp. Hvoir siger, at det er urigtigt at yde Kommunerne Gaver. Vel, det være urigtigt; men man skal finde sig i Noget, som er urigtigt, naar man derved forhindrer Noget, som er endnu mere urigtigt, og det er det, at der slet ikke sker Noget. En gjensidig Smødekommunen er Betingelse for, at der overhovedet kan komme Noget ud af vore Forhandlinger. Jeg vilde derfor ønske, at de to Herrer, der sidde hinanden saa nær, nemlig den høitærede Consielspræsident og den ærede Ordfører (Tauber), vilde række hinanden Haanden, at de vilde blive enige om en Ting: Vi vilde bevilge et Beløb til Udførelse af offentlige Arbejder, og vi vilde bevilge et Beløb til Gave, og disse to Beløb skulle være lige store. Dersom disse to Herrer kunde blive enige om det, da var der dog Udsigt til, at disse Forhandlinger ikke skulle være aldeles frugtesløse, da var der Udsigt til, at der dog kunde komme Noget ud af det foreliggende Lovforslag. Det er en indstændig Opfordring dertil, jeg tillader mig at fremkomme med. — Veed de hvad, mine Herrer! De kjende vist Allesammen den Tilstand, der ligger imellem den vaagne Tilstand og Søvn. Jeg forsikker Dem, at naar de befinder Dem i denne Tilstand, og Drømmehjernerne indfinde sig for Dem, da vilde De høre mange, mange Suf. De Suf komme fra de Arbejdere, som De ikke komme til Hjælp; De vilde se mange udhungrede Skikkelser, der vilde stille sig foran Dem; de vilde stille sig foran Dem og slutte Kredts omkring Dem, fordi De ikke ere komne Arbejderne til Hjælp. Fordi hver holder paa Sit, lader man Arbejdernes Nød sfjotte sig selv. Der er jo ikke her Udsigt til Noget; det er jo eneste Behandling, og Lovforslagets Skjæbne er jo saa at sige afgjort. Men der er den alvorligste Opfordring til ikke at lade denne Sag gaa i Vasken, der er den alvorligste Opfordring til at vise en gjensidig virkelig Smødekommunen og se at faae Noget ud af det, som vi Alle anerkjende for at være saa vigtigt og saa betydningsfuldt.

N. Andersen: Jeg skal tillade mig med et Par Ord at bestride den ærede Ordførers (Tauber) Berettigelse til at drage den Slutning af de Udtalelser, jeg fremsatte her i Thinget, som han gjorde. Naar han mente, at der kunde udbrages den Slutning, at det, at jeg havde fremsat Forslag, som senere bleve optagne og fremsatte i Fællesudvalget

af det ærede Medlem fra Frederiksberg (C. B. Nyholm), maatte afgive en vis Udsigt til, at det ogsaa kunde gaa igjennem i Hvoir, da skal jeg i den Anledning tillade mig at udtale, at jeg ikke havde konfereret med Nogen som helst af Hvoires Medlemmer. Jeg fremsatte Forslaget, fordi jeg fandt, at det i og for sig indeholdt en Tanke, som muligt kunde finde Tilslutning fra Hvoires Side, da jeg veed, at der altid fra Hvoires Side er Villighed til at gaa ind paa billige Forlangender; men jeg har som sagt ikke forhandlet med noget Menneffe derom og havde derfor ikke noget Mandat til at fremsætte Forslaget undtagen paa egne Vegne. Jeg har ikke haft Tid til eller anset det fornødent at forhandle med Noget om det. Jeg har aldrig gjort mig afhængig af Andres Villie i Henseende til, hvad jeg her maatte udtale mig om. Jeg har altid her udtalt og foreslaaet, hvad jeg har fundet rigtig, og paa eget Ansvar, overladende til Enhver, Partifæller eller Andre, hvorvidt de vilde gaa med eller ikke. Men foruden dette var Forudsætningen fra min Side for, at Forslaget skulde kunne gjøre nogen Nytted, den, at den ærede Ordfører, som havde bebudet at ville stille et Forslag, begrundede dette Forslag til at omfatte en vis kort Tid og selvfølgelig en i Forhold dertil staaende Sum. Naar det ærede Medlem havde gjort det, vilde jeg have prøvet paa, om jeg havde kunnet faae Tilslutning for Forslaget i det Parti, jeg hører til. Jeg havde som sagt anset det for muligt, at Forslaget kunde have vundet Tilslutning, naar det var blevet støttet fra Venstres Side og begrændset saaledes, som jeg havde tænkt mig det. Jeg havde kun foreslaaet at yde denne Gave for en vis kort Tid, og jeg tænkte nærmest paa, at den kunde hjælpe Trængende ud over Juleferien, thi det var mig en bitter Følelse, at medens vi Andre kunde reise hjem og holde Juleferie, var der Andre, som ikke havde Noget at holde Jul for. Det var det, jeg ønskede at bidrage til at komme ud over, men mit Forslag fandt ingen Tilslutning fra den ærede Ordførers og hans Partis Side. Derimod lod den ærede Ordfører mig underhaanden vide, at dersom jeg vilde fremsætte et Forslag, som begrændsede den af ham foreslaaede Sum til Halvdelen, var der maaste Udsigt til, at Forslaget kunde vinde Tilslutning fra hans Side, men han gav ikke nogen Sikkerhed derfor. Altsaa, den Forudsætning, hvorunder jeg fremsatte Forslaget, nemlig at man vilde have grebet Forslaget som et Forslag til at hjælpe ud over den øieblikkelig tilstedeværende Nød og da senere forhandle i No om, under hvilken